

عنوان مقاله:

اثربخشی آموزش ارتباط بدون خشونت NVC بر طرحواره های ناسازگار اولیه و تاب آوری

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی روانشناسی، علوم تربیتی و سبک زندگی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

فاطمه صفری - کارشناسی ارشد، مشاوره و راهنمایی، دانشکده رفاه، تهران، ایران

سیده مریم پورموسوی - کارشناسی ارشد، مشاوره و راهنمایی، دانشکده رفاه، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در زندگی امروزی با گسترده شدن ارتباطات نیاز است تا نحوه برقراری ارتباط مناسب را آموزش دید تا بتواند در رابطه با دیگران بهتر عمل نمود. پژوهش حاضر به بررسی اثربخشی آموزش ارتباط بدون خشونت (NVC) بر طرحواره های ناسازگار اولیه و تاب آوری دختران جوان پرداخته است. روش مورد استفاده در این پژوهش بر حسب هدف کاربردی و از نظر گردآوری داده ها از نوع نیمه آزمایشی و طرح پیش آزمون-پس آزمون با گروه کنترل و گمارش تصادفی آزمودنی ها بوده است. برای دستیابی به این هدف ۳۰ نفر از دختران مجرد (۲۰-۳۰ سال) مراجعه کننده به یک مرکز آموزشی (خانه فرهنگ ولیعصر منطقه ۱۵ شهر تهران) به روش در دسترس انتخاب شدند و پس از تکمیل پرسشنامه های طرحواره یانگ (۱۹۸۸) و تاب آوری کانر و دیویدسون (۲۰۰۳) در دو گروه آزمایش (۱۵ نفر) و کنترل (۱۵ نفر) تقسیم شدند. گروه آزمایش به مدت ۸ جلسه با استفاده از پروتکل ارتباط بدون خشونت آموزش داده شدند اما در گروه کنترل هیچ آموزشی دریافت ننمودند. تجزیه و تحلیل اطلاعات به دست آمده از اجرای پرسشنامه ها از طریق نرم افزار SPSS در دو بخش توصیفی و استنباطی (تحلیل کواریانس چند متغیره (ANCOVA) انجام یافت. نتایج آزمون فرضیه پژوهش نشان داد که آموزش ارتباط بدون خشونت در بهبود و رفع طرحواره های ناسازگار اولیه و افزایش تاب آوری دختران جوان تاثیر معناداری $P < 0.05$ داشته است. نتایج حاصله نشان می دهد با آموزش ارتباط بدون خشونت دختران جوان می توانند بر رفع طرحواره های ناسازگار و افزایش تاب آوری اقدام نمایند و از آن به عنوان پیشگیری در زندگی مشترک در آینده استفاده نمود.

کلمات کلیدی:

آموزش ارتباط بدون خشونت (NVC)، طرحواره های ناسازگار اولیه، تاب آوری، تحلیل کواریانس چند متغیره

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1122891>

